

БЕРУТЬ ДО УВАГИ РОЗВИТОК РЕСУРСІВ У ПІВДЕННИХ СТЕЙТАХ

Вашингтон, 19 червня. — Краса Комісія Планування склала звіт із своєї праці над розвитком природних багатств у південних стейтах для якості Президентської Комісії Економічних Доради. Звіт обіймає 35,000 слів і зазначає, що в південних стейтах є величезні запаси природних багатств, які можуть бути використані для розвитку економіки. Звіт також зазначає, що в південних стейтах є величезні запаси природних багатств, які можуть бути використані для розвитку економіки.

СТРИМАНО ТАЙНІ РОБОТИ ЧЕРЕЗ ПРИПІЗНЕННЯ ПРОВІРКИ ХАРАКТЕРУ.

Вашингтон. — Внаслідок припизнення перевірки лояльності і придатності до праці вищих інтелектуальних працівників стримано багато тайних урядових проєктів воєної продукції. Урядовці нараховують 20,000-50,000 кандидатів на працю при проєктах для безпеки країни, яких досі ще не перевірено і яким не видано свідоцтва, що вони можуть бути ужиті до мілітарних проєктів. Класифікація таких кандидатів, звичайно вищих технічних інтелектуалів побіч звичайних робітників, триває від шостої місяців до одного року. Провірка вимагає всесторонніх допитів і тому так важко дати людині свідоцтво на тій підставі, що він не є небезпечним. Тому, що провірка розтягується в безкінечність, мусить бути теж затримана велика робота. Краса Комісія Планування при департаменті оборони затримує цією справою і придує припинити провірку.

400 НАУКОВИХ ПРАЦІВНИКІВ СКЛАЛИ ПРИСЯГУ ЛЮБОВНОСТІ.

Вашингтон. — На 497 працівників, які дістали наукові стипендії на студії атомової енергії, 400 склали присягу любовності після того, як конгресова комісія відкрила, що найменше трьох стипендістів зарохували себе до комуністів. Прядативник комісії каже, що кілька працівників відмовилися скласти присягу. У конгресі підготували резолюцію, щоб відмовляти стипендії таким, що не хочуть відповісти від комунізму. Федерація Американських Науковців, оприлюднила протест проти такого примусу, називаючи його замахом на свободу дослідів. У конгресі приготували резолюцію, щоб федеральна Комісія Атомової Енергії не могла видавати самостійно більші як мільйон доларів на якийсь проєкт.

КОМУНІСТИЧНИЙ ПРИВІТ ДЛЯ РОБСОНА.

Нью-Йорк. — Майже 4,000 людей, нігрі і комуністи, вповнили залу Ракленд Пелес при 155 вулиці й 8-Евено, щоб привітати звісного співака-нігра, Пола Робсона, після його повороту зі СРСР. Він відспівав кілька пісень, а потім вголосів промову, у якій сказав, що він „любить цей советський нарід більше ніж яку іншу націю, яка поклала в жертву своєї терпіння для нігрі. У Парижі я сказав, що не мислю продумати, щоб нігирський нарід в Америці або деінде в світі дав себе втягнути у війну проти СРСР. Я повторю з стократним натиском, вони не дадуть себе втягнути” — сказав співак. Робсон остерігався перед Атлантийським Договором, як „інструментом війни”.

ДЮІ ЗАПОВІДАЄ ЗЛ. Д. ЕВРОПИ З ДОСТУПОМ ДО БАГАТСТВ АФРИКИ

Виллемстадт, Масс., 19 червня. — Нью-Йоркський губернатор Тамес Е. Дюї, який щойно повернувся з подорожі по Європі промовляв на закінченню шкільного року тутешнього каледжу. Він дістав грамоту почесного доктора разом з Адміністратором Економічної Кооператив, Поллом Гофманом. Дюї ствердив, що Америка й Захід перемагає у холодній війні, хоч це йде дуже повільно. Гофман потвердив погляди Дюї, одначе сказав, що ця перемога йде швидшим темпом, ніж це представляє губернатор. У своєму рефераті Дюї обговорив точніше політичне положення Європи і ствердив, що воно не може остатися на давньому поділлі на малі й великі держави і що держави з населенням 4-45 мільйонів не дадуть собі ради в боротьбі з комунізмом, який загрожувє тепер Азії й Африці. Щоб забезпечити світ перед більшовизмом, треба сформувати Злучені Держави Європи на широкій базі і дати їм доступ до природних ресурсів Африки. Коли Америка підтримає Західну Європу, об'єднану в Злучених Державах, то це буде могутня сила, що дасть собі раду з східним комунізмом, який зайняв землі й народи від ріки Ельби на заході до Тихого океану на Далекому Сході.

ПРИГАДКА В СПРАВІ УРЯДОВИХ ЗГОЛОШЕНЬ НОВИХ ІМІГРАНТІВ.

Філадельфія, 20 червня. — Екзекутива ЗУАД Комітету ще раз пригадує всім новим іммігрантам, що приїхали до цієї країни на підставі нового імміграційного закону з 1948-го року, їх обов'язок зголошення в урядовій Переселенчій Комісії у Вашингтоні. Згідно зі законом, всі нові іммігранти, які приїхали на підставі т. зв. Акту Переміщення Осіб з 1948-го року, зоб'язані зголоситися чотири рази впродовж двох років. Речення першого зголошення кінчається 30 червня і тому в інтересі всіх нових іммігрантів, без огляду на те, через який Комітет або на які завірення (родинні, звичайні, поіменні чи звичайні-анонімні), вони приїхали, точно дотриматися цієї постанови. Еміграційна влада каже, що нові іммігранти не повинні були вислати відповідні урядові формуляри на таке зголошення. Проте, хто таких формулярів з будь-яких причин (зміна адреси, і т. п.) не одержав, той може їх дістати в місцевому імміграційному уряді, або особисто чи на замовлення в канцелярії ЗУАД Комітету.

У СТОЛИЦІ ДОБАЧУЮТЬ ПЕРЕМОГУ ГРЕЦЬКОЇ АРМІЇ.

На підставі звітів з Атен, департамент стейту приходить до висновку, що грецька державна армія опановує ситуацію, дякуючи розламові між Тітом і Комінформом. Грецька бунтівнича армія, яка веде підздову війну за допомогою Соевтів, змаліла тепер до 18,000 людей з колишніх 25,000. У цій армії 40 відсотків воєвоиників становлять жінки. Попри них в ній є молоді хлопці, які щодня повернулися з вишколу в советських таборах. Наслідки поразки ребеянтів такі, що яких 100,000 втікачів з воєного терену вернулися домів до праці, а це підвищує продукцію в Греції. Деякі з тих втікачів вступають до місцевих Домашніх Гвардій для охорони господарств. Загальне число втікачів досягло було цифри 700,000 в бжучому році. Правильна державна грецька армія нараховує тепер 250,000 воєвоинів.

БОЛЬШЕВИКИ ЗАПОВІДАЮТЬ КРИЗУ В АМЕРИЦІ.

Москва, 20 червня. — Ціла советська преса під кінець минулого тижня присвятила багато уваги „аналізі” положення в Америці, заповідаючи там неминучу „кризу”. При цій нагоді на Америку скидують теж вину за всі господарські труднощі в Європі. Закордонні спостерігачі з досвід стверджують, що цей советський галас про „кризу” в Америці та західно-європейських країнах є неомильною ознакою катастрофального господарського положення в самому Советському Союзі.

ШАЛ ПРОТИ-АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ В СОВЕТАХ

Париж, 20 червня. — Рівночасно з облудним „мирним наступом” советських сателітів і советських п'ятих колон з світі з одного боку та дипломатичними зусиллями Заходу для створення будь-якого „способу життя” зі Соевтами з другого, в самому Советському Союзі та в країнах його сателітів з кожним днем скріплюється шал прати-демократичної пропаганди, головним об'єктом якої є, очевидно, Злучені Держави Америки. Ціла га проти-американська пропаганда, розміри якої характеризуються фактом, що в Соевтах тепер виставляється та висвітлюється 28 проти-американських п'ес і кінокартин, мас виразні позначки одного центрального керівництва та добре обдуманого плану. Ця пропаганда не обмежується тільки до самого Советського Союзу, але з не меншою силою ведеться теж, якщо не головн, серед советських сателітів, зокрема в Чехословаччині, Болгарії, Мадяріщині і Польщі.

ПОЛЬСЬКИЙ УРЯД ЗАХОПИВ КАТОЛИЦЬКІ ДРУКАРНІ.

Варшава, 20 червня. — З католицьких кол тут повідомляють, що польський комуністичний уряд захопив та підпорядкував собі 14 найбільших католицьких друкарень. В деяких з них ще формально дозволяється друкувати католицькі видання, але в таких випадках уряд звичайно приходить зі своєю власною „терміною” роботою, що автоматично відкладає на дальший план всі інші.

КОМУНІСТИЧНА ПРОФАНАЦІЯ СВЯТА БОЖОГО ТІЛА В ПРАЗІ

БОЛЬШЕВИЦЬКА ТОВПА ЗАКРИЧАЛА І ЗАСВИСТАЛА АРХІЄПІСКОПА БЕРАНА; НОВЕ АРХІЄПІСКОПСКЕ ПОСЛАННЯ СТВЕРДЖУЄ УРЯДОВЕ ОБМЕЖЕННЯ РЕЛІГІЙНОЇ СВОБОДИ.

Прага, 20 червня. — Католицька Церква під комуністичним урядом в Чехословаччині переживає свої найбільш трагічні дні. Крім страшної проти-церковної пропаганди в урядовій пресі та щораз більшого большевицького терору проти священства і вірних, зокрема проти архієпископа Йозефа Берана, організована товпа комуністичних провакаторів впустилася вчора ганебної профанації церковної відправи, що її мав архієпископ Беран з нагоди свята Божого Тіла в катедрі св. Вітуса. Вже на початку Служби Божої з'явилися в храмі около 200 одягнених в цивільному комуністичних міліціантів, що спокійно дожидали виступу архієпископа. Вони теж спокійно вислухали остероги архієпископа для вірних, щоб ті задержали спокій, не зважаючи на прива-жний пошук провакаторів, і аж тоді, як той почав говорити проти організованої урядом проти-католицької „Католицької Акції”, комуністи почали кричати і свистати, заглушуючи проповідника. Архієпископ відвернувся тоді до престолу та на колінах почав молитися, а за ним впадала на коліна теж багатовісична маса вірних. Багато чоловіків і жінок плакали. Під час процесії комуністи знову вигукували „хай живе президент Готтвальд”, а як з маси вірних почали під-

„ОБМЕЖЕНА ЗГОДА” В СПРАВІ БЕРЛІНА І АВСТРІЇ

ПЕРЕД ЗАКІНЧЕННЯМ КОНФЕРЕНЦІЇ „ВЕЛИКОЇ ЧВІРКИ” В ПАРИЖІ.

Париж, 20 червня. — Міністри закордонних справ чотирьох великодержав відбули вчора свої чергові тасміні наради, після яких зі західних дипломатичних кол заявили, що конференція остаточно закінчилась, зглядно буде відрочена сьогодні, та що її кінцевим вислідом буде „обмежена згода” в двох головних справах: Берліна і Австрії. Кінцева конференція міністрів мала б відбуватися сьогодні в третій годині після полудня, а рано мають зійтися їхні головні дорадиники та приготувати кінцевий комунікат з вислуду нарад. Кінцеву пленарну сесію мали б попередити ще одно-годинні тасміні наради. Члени західних делегацій після вчорашніх нарад заявили, що міністри „фактично погодилися” щодо відповідного „способу життя” в Берліні, висловлюючи рівночасно надію, що на сьогоднішніх нарадах покластися устійнити головні пункти для остаточної підготовки мирового договору з Австрією. Кінцеве вирішення всіх цих справ мало б ще залежати від вислуду нарад советського міністра, Андрея Вишинського, з його урядом в Москві та від інструкцій з Москви, що їх Вишинський сподіється вже сьогодні прийняти. Закопичена спільна декларація чотирьох міністрів не матиме форми договору, але нею будуть встановлені „принципи” наладнання комунікації між Берліном та західними зонами та будуть створені передумови східно-західних торговельних стосунків в Німеччині. Такі самі „принципи” мали б бути встановлені щодо договору з Австрією, а „подробиці” дальше розглядатимуться з аступниками міністрів. Зі своєю підготовкою договору вони мали б бути готові до 1-го вересня, коли то знову мала б зібратися рада міністрів.

ІТАЛІЙСЬКІ ПРАВИ СОЦІАЛІСТИ ПІДДЕРЖУЮТЬ УРЯД.

Рим, 20 червня. — Тут відбувся недавнішній конгрес право-соціалістичної партії, на якому знову вибрано головою партії Джіованне Сарагата й тим самим перерішено участь партії в теперішньому уряді прем'єра Альфіде де Гаспері з християнсько-демократичною більшістю. Сарагата в тому уряді заступником прем'єра та міністром торговельної флотії. Якщо його не були знову вибрані головою партії, він був би змушений уступити з тих постів.

ЗА ТИЖДЕНЬ ВИРІШИТЬСЯ ДОЛЯ ВЕЛІГІЙСЬКОГО КОРОЛЯ.

Брюссель, 20 червня. — В найближчу неділю в Велігії відбуються загальні вибори до парламенту, що будуть рівночасно вирішенням майбутньої долі бельгійського короля Леопольда, тепер на вигнанні. Власне під цим кутом ведеться теж кампанія до виборів, в яких, між іншим, вперше візьмуть участь теж жінки. Стверджується, що найсильніша в країні партія католицьких соціалістів мала б заступати думку повороту короля на трон. Якщо вона здобула у виборах більшість, тоді першим актом нового парламенту мало б бути відкликання закону з 1945 року про вигнання короля.

ПІДГОТОВКА НОВОГО РЕЖИМУ В КИТАЮ.

Пайтай, 20 червня. — У вислуді п'ять-денних нарад т. зв. підготовчого комітету Політичної Дорадчої Конференції, вчора тут офіційно заповіджено саму Конференцію, що має встановити новий „демократично-коаліційний уряд” для Китаю, очевидно комуністичний. В конференції, що мала б відбутися в Пейпінгу в половині серпня-т. р., мали б взяти участь 510 делегатів, які репрезентуватимуть 45 різних політичних, релігійних, громадських, господарських та військових груп. На цій же конференції мали б бути створені новий режим країни, що від того часу мала б називатися „Китайська Народно-Демократична Республіка”.

ФРАНЦІЯ ГАРАНТУЄ ВНУТРІШНЮ БЕЗПЕЧІСТЬ ВСТ-НАМСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ.

Париж, 20 червня. — Французький уряд заповів рівночасне проголошення в Парижі і Сайгоні т. зв. „вет-намського договору” з 8-го березня, на підставі якого буде визнана Францією об'єднана Вет-намська республіка, з гарантією повної внутрішньої суверенності. Це проголошення наступило після того, як вже минулої середі колишній імператор Аннам, Бао Даї, проголосив себе, з благословення Франції, заперечує прихильності для якого голоси югославської преси.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130
of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

PEREPLATY:		SUBSCRIPTION RATES:	
Ha рік	\$7.00	One year	\$7.00
Ha рік року	\$3.75	Six months	\$3.75
Ha рік місяці	\$2.00	Three months	\$2.00
В Джерзі Сіті і Закордоном:			
Ha рік	\$10.00	One year	\$10.00
Ha рік року	\$5.25	Six months	\$5.25
Ha рік місяці	\$2.75	Three months	\$2.75
Число з понеділка (англійською Частинкою):			
Ha рік	\$2.50	One year	\$2.50
Ha рік року	\$1.50	Six months	\$1.50

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ ОБМАН

Американські комуністи українського роду дуже "зажурені" долею західно-українських земель. В їхньому розумінні ці землі "щасливі", бо їх "визволив" і "обєднав" Сталін, за що вони йому ще й до цього часують раз-у-раз поклоні. З одного боку вони певні, що те, що загаврав і "обєднав" Кремль, ніяка сила вже не буде годна змінити і від Москви відлучити, а з другого нападають на американських українців, що не йдуть разом з комуністами і не обороняють України перед польськими панамі в Лондоні та Америці, які домагаються для Польщі західно-українських земель.

Як знаємо, Польща західно-українських земель тепер не має, а тільки хотіла б їх назад дістати, зате Москва їх має разом з іншими українськими землями. Діставши ці землі Москва тепер насилася на них з Азії колоністів, а український свідомий елемент, якщо він не в тюрмі чи заслання, висилася масово в Азію.

Ясно, що в таких обставинах треба українцям оборонятись перед зазіханнями Польщі на західно-українські землі, але одночасно ще більше думати про рятівання тих земель під Москвою, щоб вони не пропали для українського народу та його культури. Американсько-українські комуністи не мають ніяких справжніх українських почувань, а тільки живуть духом, яким навіяні прикази Кремля і тому цього не розуміють чи розуміти не можуть. Вони знають, що їм наказано бачити небезпеку з боку поляків, що ніяк не зрікаються західно-українських земель, а з боку Кремля тільки визволення, за яке треба раз-у-раз дякувати.

Коби це тільки всього, то можна би бодай пробувати розуміти сліпих сталінських слуг. Але прикази з Москви мають глибшу ціль! Вони дані на те, щоб страхом перед небезпечкою Польщі розбавити український фронт боротьби з Москвою. Тому саме ведеться більшовиками постійна пропаганда, головне тут в Америці, як то американські українці не добачують, що їхні провідники роблять уже "згоду" з польськими панамі і віддають їм західно-українські землі. Сталінські круті та обманні беруться ще за цю останню дошку рятунку, рахуючи на те, що наш нарід не може забути гіркого польського панування на українських землях. Нагадуючи польське лихоліття, що було й наразі минулось, вони ні одним словечком не натякають на пекло, що сьогодні існує не тільки на західно-українських землях, але у всій Україні. Напавши, вони обманюють свої нещасні жертви "цвітучою Україною" під московсько-більшовицьким режимом, щоб таким чином відвернути очі американських українців від сучасної трагедії України, а звернути їхню увагу на давню трагедію і, очевидно, тільки ту, що відноситься до поневолення України Польщею.

Американські українці аж надто добре знають, до чого змагаються польські політики в Лондоні, чи в Злучених Державах, та що вони менше говорять за Варшаву в неволі, а більше про "Львів" та "Вильнюс". Але вони теж знають добре, що робить сталінська пропаганда в Америці й в світі! Тому політична акція американських українців була, с і буде завжди — як проти посягань Польщі по західно-української землі, так і проти претензій Росії до України.

Отсе є одиниці правдивий образ політичної думки подавляючої більшості американських українців (не-комуністів), якщо вони щодо інших питань — суспільних і релігійних — між собою не ріжнилися і на які групи не були б через те поділені.

75-ліття міста Віннипеґу

в Канаді

УКРАЇНСЬКИЙ ВКЛАД В МАТЕРІАЛЬНУ І КУЛЬТУРНУ РОЗБUDOVУ МІСТА, ЩО СТАЛО СТОЛИЦЕЮ УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В КАНАДІ.

Ювілей 75-літнього існування канадського міста Віннипеґу дав добру нагоду вини-пезьким українцям наглядно виявити, яким великим вкладом є канадський українці в канадський духову і матеріальну культуру. Американські українці дуже раді з великими осягів своїх рідних на канадській землі й бажають їм з широго серця якнайкращих далішніх успіхів. "Свобода" та Український Народний Союз мають це особливу причину радіти, бо джерелом до історії перших років життя українських поселенців у Канаді — є сторінки "Свободи". Мимоходом кажучи, проф. Симпсон з Саскачеванського Університету щойно закінчив пильне вивчення цієї історії з "Свободи" з-перед 50 років. Теж пригадаємо, що У. Н. Союз подбав про першу духову потіху, бо вислав своїм коштом першого українського священника з Злучених Держав до Канади. Був ним о. Нестор Дмитрів. Він і помістив у "Свободі" перші картини з життя перших українських іммігрантів.

Хто з американських українців, заїде до Віннипеґу, його дуже мило вражає факт, що в північній частині міста можна почути українську мову на вулицях, в прилюдних льокалях та навіть і в трмивках. Приглянувшись бляжче українському життю, він — як і багато інших — вважає Віннипеґ за свого роду українську столицю на Західній Півкулі.

З нагоди 75-річчя існування міста українські часописи в Канаді заговорили про цю подію не тільки з точки погляду канадців, але й з українського боку. В статтях, поміщених в "Українським Голосі", "Новим Шляху", "Канадським Фармері" чи в едімонтонських "Українських Вістях" згадки про українське життя у Віннипеґу займають місце рівнорядне зі згадками про саме місто, його історію, його розрост.

У давніших часах українці приїздили до Віннипеґу на чолі переселення осередку, з якого щойно розділялися на захід та на північ, а дехто в південному напрямку. Тоді казали про Віннипеґ, що це брама на західні степи-прерії, де поселилися компактною масою українські фермери. Вони то постійно втримували і далі втримують тісні звязки з Віннипеґом. Це тому, що там почали виходити українські часописи (починаючи від "Канадського Фермера"), а теж

найменших застережень гордитися вкладом, який вони вложили в розбудову Віннипеґу на протязі останнього п'ятидесятиріччя, а з окрема в діяльність громадського життя канадських українців.

"Українські Вісті" теж зупиняються довше над історією міста і пригадують, що Віннипеґ був заінкорпорований як місто в 1812 році, коли то там було вже 2,000 людей. Перші поселенці прийшли з Годсон-Бейської компанією з Шотландії і заклали свої форти при силві двох рік, Ассинбойн і Червоної ріки. В 1821 р. після довгої боротьби футурові компанії зачлилися і збудували форт Гері, недалеко міста, де сходяться вулиці Мейн і Портедж. Частина форту залишилася по сьогоднішній день. Після інкорпорації місто росло швидко. За 10 років було там 17,000 мешканців, в 1898 р. було 39,384, в 1903 р. 70,000. Під теперішню пору живе у Віннипеґу 30,000 українців і там є осідок українських центральних установ, проводів груп і преси... "В ювілейних торжествах свого улюбленого міста виступають спільними силами і з власною багатогою програмою вини-пезькі українці, свідомі того, що вони самі є частиною Віннипеґу" — твердить редакція "Українських Вістей" і від себе і своїх читачів складає йому свої побажання.

"Недавно ми святкували 50-річчя української міграції до Канади", пише "Новий Шлях" — "Як перший український прибув до Канади, то Віннипеґові було несповна 20 років. Багато з тих перших українських іммігрантів були між першими будівничими цього міста. Кожний більший будинок, кожна вулиця, кожний хідник, кожний крок на шляху модернізації і розбудови цього міста — це в першій мірі ооч праці цих українських піонерів у Віннипеґу... Ті українські піонери Віннипеґу — дуже багатого — причинили до культурного розвитку цього міста. Віннипеґ став осідком українського життя Канади. Тут є десятки наших культурно-освітніх за-помогових та інших товариств, багато домівок, парохій з церквами. Вини-пезькі українці давали і дають великий вклад у культурну розбудову Віннипеґу та в скарбницю канадської культури. Печать української культури вже закарбована на культурі ростучої канадської нації. Тому поклін українським піонерам Віннипеґу і слава всім вини-пезьким українцям, які своєю різноманітною працею й зусиллям причинили до матеріальної і культурної розбудови міста! Вони слушно можуть бути горді зі свого вкладу в розвиток цього міста. Хай живе і розвивається Віннипеґ — столиця українського життя в Канаді!"

Улас Самчук.

Бо немає назад...

Доводиться постійно чути, що в Америці письменникам мовляв, немає чого робити. Даруйте за неточність: робити є що... Мити посуд, сортувати капелюхи, але не письменничати.

Своєрідні бентежливі чутки, що одночасно і дивують і інтригують. Що за диво таке та Америка і ми беремо ще раз до рук Мартіна Ідена, якого по своєму образі і подобию створив американський Джек Лондон, щоб перекозатися, чи воно справді так.

Спершу враження що так. Далі і ще далі виходить інакше. Мається враження, що Америка не має амбіції бути країною мистецтва як Італія, чи взагалі країни Європи. Люди цього континенту очевидно мають свої, їм властиві, амбіції. Але якби воно не було, ми там далеко від Америки це на шкільній лаві, читали і зачитувались саме творами американської літератури. Марк Твейн, Бічер Стоу, Фінімор Купер! Хіба це не були наші улюблені автори? І хіба не з них ми вперше довідалися, що це таке Америка? А вже пізніше ми були просто завалені грубезними томиськами Драйзера, Сінклерів, Луїсів, яких ви могли бачити у кожній книгарні і в кожній бібліотеці нашого європейського культурного світу. Один О. Генрі чого вартий, а з нашим прекрасним другом Джеком Лондоном ми обійшли всі континенти від бігуна до бігуна і щоб ми знали про всі ті Юкони та Аляски, коли б не було саме його?

Європейського письменника Америка інтригувала постійно. Один, як Кнута Гамсуна, що добровільно прожив тут найтяжчі дні свого життя, інших, як Томаса Мана, що інколи вмищався в пересиченій пристрасної атмосфери їх немолоді, але вічно неспокоїної батьківщини. Одні з цих останніх шукають і знаходять свої ідеали, інші, як Стефан Цвайг, перекозуються, що цей клімат їм затяжний і тому воліють рішити проблему кулею у власне чоло.

Нас Америка цікавить з іншого боку... Саме з нашого, українського. Маємо для цього багато причин першорядного значіння. Питання, чи є що робити нашому письменникові у нашій Америці є більше ніж клопітливим. Спершу навіть боїшся його чіпати, але як, порадьте, не чіпати, коли все нагальне за тим, щоб чіпати. Приходимо сюди не як Кнут Гамсун, ані навіть, як Томас Ман. Приходимо, як ранні бійці, яких зрівнює з перелюбів позицій, але які мусять знайти для себе нові опірні

місця. Перед нами фронт, перед нами бій — той саме, який свого часу започатковано славетної пам'яті нашими Котляревськими, і який незаконно до наших днів. Слово, що на сторожі, слово, що має одного разу стати Богом, як у Шевченка, чи євангеліста Івана, те наше основне право на життя, повинно зберігтись живим, бо як довго живе воно, так довго живе ціла національна суть нас самих.

Ось такими ми прийшли до нашої Америки, але що це кому говорити? Наші земляки навіть у Америці знають добре, що ворог їх всіх боків веде концентричний наступ саме на наше слово. Воно має заглухнути на вулицях Києва, на полях колгоспів, у душах людей нашої спільноти. Панчі та Тичини ведуть свій змаг вперто до останнього. Вони вже давно перейшли на останні позиції свого захисту дозволяючи собі на ту останню можливість орудування рідним словом, що вихваляє тирана. В вічно-незмінній "пісні про Сталіна" Рильський зберігає звучання рідного слова, але не застряг, так після завтра може наступити таке, що й це кінчиться. Буде "не було, нема і бути не може", як це вже ми свого часу чули.

Це ми тут в Америці знаємо і це ми тут часто собі собі повторюємо, однак знаючи і повторюючи, ми мов зачаровані, не встані нічого тут учинити, щоб хоч умовно надолужити втрачене там. Боже, як мало здаємо собі справу саме з цієї небезпеки. Трагічно мало. Не чуємо біля себе ходу історії з її вимогами, а та нам таємничо і зловіщо шепче: вмерте, люди, як затратите душу вложено у ваше слово. Не буде вас навіть тоді, коли будете. Бо жити можуть в людському розумінні тільки ті, що вміють і можуть висловити себе перед найвищим присудом найвищого суду. Це можна зробити лише і лише своїм живим усладкоємним від предків словом.

Письменники це знають, про це отверто говорять і саме за це караються. Бо нікуди діти правди: силою, впертістю, волею тих саме незбагнаних істот, яких ми зовемо письменниками і з якими так залюбки воюємо, і стається-те, що з нашим народом стається. І не диво, що наш народ круто карає своїх письменників, бо ще крутіше покарали наші письменники наш народ, бо це ж вони були ті перші, що пхнули нас у цю страшну мандрівку на всі чотири боки світу. Не будь їх, ми з певністю і до

(Докінчення на стор. 3-й)

К. ПЕТРУС

СОВЕТСЬКІ АРЕШТАНТИ

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ОБДУРЕНІМ ЧЕРВОНОЮ ПРОПАГАНДОЮ.

54)

Колишній князь В'яземський майже щодня возив свого начальника до цього "відділу", як звичайно звали його таборняни, і часто можна було бачити їх, як вони йдуть ресорною "білою", яку легко мчав красивий каштановий жеребець. Вони завжди сиділи на "біді" поруч, і непереконаний людині важко було сказати, хто з них був "перманентний" советський в'язень, а хто — його владар.

В'язні казали про В'яземського: — Від свого князівства ніяк не може відірватися навіть тутки. Із сідала та з "біді" так і не вилазить...

— А подивись на нього з другого боку — виходить таке, що не він на цій "біді" їздить, а вона на нього... Не двоколосна, а багатоколосна, багатолітня і нескінченна біда... Шкода людини. Адже він не винен, що народився від князя. Коли наша революція пішла стрибати на всі чотири ноги, йому ж не більш, як л'ятнадцять років було... Хлопчиною, значить, був... Може, знав навіть свою селянську матір, яка, мабуть, ще мила у його князів підлоги, а тепер — на, відбуйвайся за гріхи батьків...

— Батьки наші їли зелену смородину, а у нас оскома на

зубах, додав хтось із натовпу. Коли "відділ" відремонтували, побілили й почистили, а стежки поспали гальвою. Головин із В'яземським ще раз поїхали подивитись, як же вони приготувалися до прийому московських гостей.

Ввійшовши в житловий барак і, прийнявши рапорт від бригадира сільсько-господарської бригади, Головин із захватом вигукнув:

— Та у вас, хлопці, ліпше в бараках, ніж у колгоспників у хатах. Дивись, В'яземський, просто акуратно, як у справжніх Європах!

Але колишній князь не тільки дивився й багатозначно усміхався, а й слухав...

Через кілька тижнів Головина знято з роботи, заарештовано і віддано до суду. Судили показовим судом тут таки, в таборному клубі.

Після довгої, "виховної" промови Спецколегії й короткого розбору "злочину" ко-

лишнього начальника таборного пункту громадянина Головина, суд уліпив йому... п'ять років таборня.

Збентежені таборняни запитували один одного:

— Я все ж таки не зовсім зрозумів змісту його злочину. Яка ж тут контр-революція, коли Головин похвалив робітників за чистоту й порядок і підніс їх вище за колгоспників?

— Так от, по-їхньому — така, що, мовляв, колгоспникам так уже погано живеться, що навіть у концтаборі, в тюрмі краще, ніж, значить, у колгоспі. Він же так і прочитав обвинувачення йому: дискридація колгоспної системи.

А що це за "дискридація", за яку йому дали п'ять років?

— Дискридація — значить — глузування з колгоспів — ось воно що, старий, — зрозумів?

— Не дискридація, а дис-

кридація, — поправив хтось із боку.

— Шкода. Хоч і добра від нього не бачили особливого, а й зла дошкульного не відчували.

— Значить, і у "них" теж — тримай язик за зубами... Значить пепеупівець зорить і нюхає за гепеупівцем, щоб не було ніяких, так би мовити, ухилів — ні опозиційних, ні мовних чи мислених...

— А може, це й не гепеупівці продали його?

— Раз донесли, значить — гепеупівці.

Донищником, як виявилось, був колишній князь В'яземський.

ЛЮДИНА, ЯКА МОРГАЄ

...Внутрішня в'язниця ГПУ. Під нею величезні триярусні льохи. Похмурі й зловісні. І в них завжди така моторошна тиша. Як у могилі. Щоб не порушувати цієї тиші, говорять

дуже тихо, або пошепки, а під ногами в коридорі — товсті мотузні килими. Служники-охоронники ходять у валіях і хижими очима яструбів заглядають до вовків. Чекисти дуже люблять тишу підземель, без неї вони не можуть мати натхнення й творити... Тиша потрібна їм для ув'язнених. Особливо в одиночках для великих советських злочинців. А особливо вночі. Від цього багато божеволі, або самі себе обмовляють. І коли з цих підземель нещасного викликають на допит, він уже на 50% "опрацьований" цією тишею й морчанкою. Під усмішні слідчиків, "опрацьовані", "розмотують" і підписують собі смертний вирок. Навіть смертники, яких виводили з нижнього поверху льохи, мовчки йшли до виходу, де вже чекав на них "чорний ворон". Правда, "старожили" в'язниці розповідали, як, одного разу, в під-

ніч, в коридорі лунає страшний крик: "Прощайте, товариші, прощайте!" І від цього передсмертного крику в камерах та в коридорі ставало так тихо, що різні могли чути, як гарячково билася їхня серця. І з того часу крики більш не повторювалися. Приречених на смерть виводили і виносили на "чорний ворон" або до "б'єні" (спеціальне приміщення для розстрілів) з гумовою грушею в роті і зв'язаними руками. І нещасні мовчали, або мукали, як телята. Одного такого вели коридором, а він отак: мм-е-ем. А кати заспокоюють: тихше, тихше, шшс, шшс!

(Дальше буде).

Чи Ви є вже членом Українського Народного Союзу? Якщо ні, то пам'ятайте, що Вам не можна обійтися без забезпечення, а найкраще і найпевніше забезпечення дасть Вам Український Народний Союз!

М. Дурдзела.

МАРА КОМУНІЗМУ

Частина II.

ГРУНТ, НА ЯКОМУ РОСТЕ КОМУНІЗМ.

7. Криза і безробіття.

На думку комуністів криза і масове безробіття є конечним і неминучим вислідом приватної системи продукції. Ця система веде до анархії в продукції, «за нею іде перепродаж», ринки збуту переповнені, фабрики мусять сплиновати рух та позбавляти робітників праці.

Правдою, є, що кризи приходили досі, менш-більш періодично. Але ніякого наукового доказу нема на те, що вони і на далі мусять приходити. Певно, що як у моїй хаті вибухне огонь і ані я ані мої сусіди, ці пальцем не кинемо, щоби його гасити, але будемо глядіти на нього, як на допуст Божий, а Богу противитися це можна, то хата згорить, і я в ній також спражуся, як з неї не рушуся.

Те саме з кризою. Вона приходила, бо ніяк її ніхто не намагався запобігти. Але звідки певність в тому, що і на далі так, буде?

Комуністичне розумування про неминучість кризи капіталізму, неминучість «пролетарської революції» та комуністичної диктатури таке: Протиріччя в «нутрі» капіталізму, оперті на приватній власності і конкуренції, ростуть і приходять кризи і безробіття; невдоволення робітників росте, приходять пункт найвищої кризи, далі пролетарська революція та комуністична диктатура. Це все, пам'ятаймо, «конечне і неминуче», і тому назвали його «науковим соціалізмом». Саме ця «неминучість» має бути науковою підставою комунізму, так як конечність та неминучість, цебто причинність, явищ фізичних чи хімічних, біологічних чи астрономічних є змістом тих наук. Завтра рано зійде сонце — це конечне і неминуче. Вложіть палець в огонь — він спечеться. Ваше хотіння, наша найбільш напружена воля, щоби палець в огні не зашварчав, не допоможе. Свистіть і кричіть, стріляйте з гармат та кидайте атомові бомби на сонце — воно таки завтра рано зійде знов в точно означеному часі. Це й є науково стверджені на підставі досвіду закони неминучі та конечні.

Виходило б, що як комуністична революція та комуністична диктатура мають таку саму наукову конечність та неминучість, то тоді треба чекати на них, як на завітніне сонце: і криза автоматично,

«науково» прийде, і робітники автоматично революцію зроблять та комуністичну диктатуру заведуть.

Тут комуністичний диктатор з жалівною чи згрідливою усмішкою гаяє на мене таї скаже: а як же несвідомий робітник зробить революцію, як його клясово не освідомляти?

Ось тут і собака закопана. Тут лежить це протиріччя, що в пух і прах розбиває «науковість» комуністичної ідеології. Чому продукційні відносини, що ніби є, на думку комуністів, вирішальним чинником всього, не вплинуть на волю робітника науково, причиново, автоматично так, щоби він, як вода при 100°C, зрушився і почав комуністичну революцію? Чому треба йти до нього через «класове усвідомлення»?

Свідомість, клясова чи інша, це функція інтелекту, це думання. «Класова свідомість» не приходять як механічний наслідок даних продукційних відносин, але тлумачиться її, вбивається її в головах Маркса і десяти років за допомогою величезного апарату. А найінтересніше те, що ця «класова свідомість» про комуністичну революцію та диктатуру зродилася вперше як мозгова фантазія у головах Маркса і Енгельса, людей, що ані походженням, ані своїм буттям з діда-прадіда не мали нічого спільного з пролетаріатом.

Це доказує: 1). Що всякі фантазії чи ідеї, добрі чи злі, родяться без розбору в головах німецьких, російських, китайських чи китайських, фабрикантських чи пролетарських, а не є конечним і неминучим, науково-обгрунтованим вислідом буття творців тих ідей; 2). Що комуністична революція та диктатура не є науково ствердженням, неминучим та конечним наслідком даних продукційних відносин, але в першу чергу плодом комуністичної агітації, т.зв. клясового освідомлення.

Це «класове освідомлення» жирує в першу чергу на безділлі або замалій діяльності суспільства, на відсутності відповідної протіакції всяким кризам; моя хата певно згорить, якщо ні пальцем не кинув, щоби вогонь згасити.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ ЖИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА

Для наших дітей!

Українська Школа й Українська Вакаційна Оселя в Бабилон, Л. АН.

До найбільш пекучих потреб наших дітей належить літній відпочинок для дітей з великих міст і то такий, що може дати українській дитині якнайбільш можливостей зацікавитися з українським минулим, українською мовою, українською пісню. Теж і тут треба пам'ятати, що діти — це квіт народу, що діти — це наша майбутність.

Не подбаємо про дітей сьогодні, то вони завтра можуть покинути нас. Тому нашим змаганням мусить бути: виціпити в серце української й українського походження дитини якнайбільше любови до своєї Церкви, до своєї Народу.

Гідучи назустріч цим потребам, Отці Василіяни рішилися зорганізувати в Бабилон, Л. Айленд, підчас цьогорічних вакацій українську вакаційну школу й українську вакаційну оселю. До неї приймається дітей не тільки з парохії Вест Айсліп — Бабилон, де парохом є Впр. о. Теодосій Греб ЧСВВ, але також і з інших місцевостей. Приймається дітей у шкільному віці від 7-го до 12-го року життя, без різниці церковної приналежності батьків. Одна тільки умова, щоб дитина була українського походження.

Шкільний будинок із 5-акровим городом-парком, попри який перепливає річка, серед прегарної зелені Бабилону, що славиться плаканням квітів і знаній-є як «місто туліпанів», віддалений всього 10 хвилин ходу від морської пляжі. Місце для дітей ідеальне.

В цьому то місці провадитимуть ОО. Василіяни, разом з фаховими, досвідченими силами вакаційну літню оселю й українську вакаційну школу.

В програму школи входить навчання релігії української мови, української історії, українських пісень. Поряд денний буде переплітаний грами та руханковими вправами.

Вакаційна оселя триватиме від перших тижнів липня до кінця серпня. Точнішу дату подається кожній дитині по особі.

Дітей зголошувати проситься: тих, що належать до парохії в Бабилон, в о. Т. Греб ЧСВВ, парох в Бабилон. Знову ж діти з-поза парохії Бабилон проситься зголошувати в о. Володимира Гавліча ЧСВВ.

Адрес: REV. V. GAVLICH OSMV BOX 231, GLEN COVE, ILL.

Число місць обмежене. Спішіться зі зголошенням й пишійте до о. В. Гавліча по

блищі інформації й умови прийняття. Відразу зазначається, що кожна дитина повинна бути бодай 2 тижні, якщо родичам затяжко дати дитину на довгий час.

Одночасно звертаємося до заможних громадян і українських організацій з проханням і закликом, помогти дітям з скитальщини скористати з цієї вакаційної оселі й школи. Хто може, хай бодай одній дитині новоприбулій з Європи, якої батьки ще не заробляють, або мало що заробляє, уможливить побут на два тижні в цій оселі та школі. ОО. Василіяни дають приміщення й обслугову, знову ж жертвенні доброти повинні уможливити утримання.

Хто буде першим добродієм української дитини з скитальщини? Імена їх будуть подані до відома української громадянства. Тому зголошуйте в о. В. Гавліча ЧСВВ і дітей і добродіїв.

Інститут Заочного Навчання

ПРИ УКРАЇНСЬКОМУ ВІЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

подає до відома всім зацікавленим, що з 15. 6. 49. він відкриває запис студентів (звичайних і надзвичайних) на 1-й рік навчання. Зголошення просямо надсилати разом із документами на адресу: Institut für Fernunterricht, b. d. Ukrainischen Freien Universität München 62., Schliessfach 8, Bayern, Germany.

При вписі треба подавати: 1) власноручно підписане прохання з докладною адресою кандидата, 2) належно завіреним відписом: а) свідоцтва про іспит зрілості (звичайні слухачі), б) звідомлення про попередній студій (надзвичайні слухачі) в) метрики народження, 3) власноручно підписаний життєпис, 4) чотири світлини кандидата (паспортового формату) для індексу, легітимації й архіву Інституту.

Студенти, що були вже звичайними слухачами високих шкіл, мають переслати замість актів під 2) а і б належно завірених посвідки про відбуті се-

местри, складені колькокві та іспити, які їм будуть зараховані відповідно до загальноприйнятих засад високих шкіл у подібних випадках. Звичайні слухачі, які вже вписані до чужих високих шкіл і бажають одночасно вписатися й до Інституту Заочного Навчання, мають надіслати замість актів, вказаних під 2) а і б, належно завіреним відпис імаїрикуляційного свідоцтва й посвідку про відбуті семестри даної високої школи.

Шкільні оплати складаються: 1) з одноразового вписового, 2) з оплат на адміністративні витрати (листування, пересилання, скриптів, індекс, легітимація і т. д.), 3) із семестральної оплати за навчання. При вписі слід влатити вписове в цілому обсязі і щонайменше 1/5 оплати на адміністративні витрати й за семестральне навчання. Решту оплати на адміністративні витрати та семестральне навчання належить пересилати рівними ратами щомісяця наперед через уповноважених Інституту.

Вписове \$2; опл. на адм. вит. \$5; опл. за семестр. навч. \$25; разом \$32.

В Злучених Державах належить слати на таку адресу:

Уповноважений:
Dr. Shlemkewych Mykola,
347 Grier Ave.,
Elisabeth 2, N. J., U. S. A.

Тим, хто зголошує до впису, будуть надіслані довідники. По вписі і внесенні оплат, чи по надісланих поквитуваннях про внесення оплат уповноваженим відповідної країни починатиметься висилка лекційних зошитів. Інститут запевняє студентам право користування допомогою КОДУС-у на тих самих засадах, що і для аудиторних студентів.

Дирекція Інституту Заочного Навчання при УВУ.

ЗАСУДИЛИ 7 СІОНІСТІВ В МАДЯРИЦІНІ

Будапешт, 20. червня. — Мадярський суд минулої суботи признав винними 7 сіоністів та засудив їх на кару тюрем від 6 місяців до трьох років. Всіх їх обвинувачено в організації нелегальної еміграції малярських жидів до Ізраїля. Двох обвинувачених звільнено, а справу одного відложено, бо він відмовився ставати перед судом в суботу.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. С.

Бо немає назад...

(Домінення зі стор. 2-гої).

цього дня були 6 рутенцями та хахлами, а в такім стані ніхто не робив би нам докорів за нечестну поведінку по відношенню до наших поневолівачів. І коли б цьому був якийсь кінець. Ні. Все нові і нові, з покоління в покоління, жадання та проблеми вилазять з мозків отих письменників... І ми знаємо, що це триватиме так довго, поки буде ворухитись жива думка в живих головах висловлена живим нашим словом.

Знаємо, що це досить турботливе. Знаємо, що наша влада воля б оминувати чашу сію. Знаємо, що письменник дуже часто, а то й переважно, займає мебля в обстановці наших

буднів. Не охоче ми йдемо на компроміси з вимогами тих людей. Вперто і твердо боронимо кожну штурмовану нами позицію, не бажаючи вперед. Але вперед мусить бути! Чому саме так, думаю, ми й самі знаємо, але саме «знати» не досить, бо треба до того додати «хотіти робити» той поступ, до якого постійно і постійно кличуть нас ті, що мовлять мовою віків.

Не гнівайтеся на мене, шановні, що кажу саме так. Кажу так тому, бо так мені казати треба. Для багатьох це звичайні порожні звуки, але для нас письменників це великий, дуже великий обов'язок. Література, художня література,

УВАГА! — В. ПУЛМАН І ОКОЛИЦЯ!

СЕСТРИТСТВО РОЖД. ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ,
відділ 216 Українського Народного Союзу,

— устроює: —

ВЕЛИЧАВИЙ ПІКНІК В НЕДІЛЮ, 26. ЧЕРВНЯ 1949

ПРИ 87 WESTERN AVE.

Початок забави в 1. годині пополудні.

Шановні Громадяни! Згадайте Сестрицтво поробило всі заходи, щоби всіх гостей якнайліпше задовольнити. Запрошуємо всіх українців з ближчих і дальших околиць прийти і на свіжій роздусі весело забавитися. — Комітет.

Що писала «Свобода» тому 40 років?

3. червня 1909 р.

НАПЛИВ ІМІГРАЦІЇ ЗА МІСЯЦЬ КВІТЕНЬ 1909 Р.

Американське імміграційне бюро в останнім своїм звіті за місяць квітень б. р. виявляє, що наплив іммігрантів до Злучених Держав знову незвичайно підскочив. Остання фінансова паніка в Америці була причиною стримання еміграції, однак в міру поправки добробуту, наплив іммігрантів почав зростати. Отже в місяці квітні прибуло до Зл. Д. 157,047 іммігрантів, а це значить тричі більше, як в квітні минулого року. Між ними є 17,382 натуралізованих горожан, а 21,628 таких, що їх не вважають за іммігрантів. Отже на ділі приїхало в квітні 116,754 нових іммігрантів. Яка третина приїхала з Італії.

ПРОТЕСТ УКРАЇНЦІВ ПЕРЕД АВСТРИЙСЬКИМ КОНСУЛЯТОМ В НЬЮ ЙОРКУ.

Дня 31. травня відбувся в Нью Йорку величавий український демонстраційний похід товариств і братств під австрійський консулат для протесту проти засуду Мирослава Січинського. В похід несено таблиці з відповідними написами в українській і англійській мовах. Ньюйорські часописи подають цілою демонстрантів на 2,000 осіб. Після походу відбулося масове віче.

17. червня 1909 р.

У СПРАВІ УЧИТЕЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В СЕМИНАРІ В БРЕНДОНІ.

У дописі з Виннипегу, в Канаді, пише М. С.: Перед роком був у «Свободі» звіт з Учтельського З'їзду в Виннипегу, на якому видвингено призначення учителя української мови в учительській семінарії у Брендоні, в провінції Манітоба. Після задоволення семінарії ученики, які вступили до цієї школи, заклали з урядом умову, що там буде учитель української мови. На домагаю з'їзду, до якого учні відкликалися, прийнято на учителя Д. Ферлея. Однак наступного року уряд хотів позбутися учителя української мови і тому закинув Д. Ферлея недостачу кваліфікації. Та коли Ферлей заявив, що він готовий здавати іспит, якого уряд вимагає, тоді перестали говорити про кваліфікацію.

ВІСТІ З МІСЦЕВОГО ЖИТТЯ.

Дня 9. травня відбулися в Філадельфії річні збори тов. «Просвіта». До уряду ввійшли такі особи: Гавриїл Слободян, голова; Ст. Демків, заступник; Микола Росолович, секретар; Роман Слободян, бібліотекар. Адреса читальні: 605 Савт Друга Бульви.

Дня 5. червня відбулася в Арлінгтоні Голл, у Нью Йорку, вистава історичної драми В. Грінченка з часів Хмельницького, п. з.: «За Батька», старанням тов. «Запорозька Січ». Режисером був Осип Волянський.

ПОХОРОННІ КОШТИ НЕ СМЮТЬ ПЕРЕВИЩАТИ СУМИ \$100.

Подається до загального відома усім місцевим урядникам як і всім членам У. Н. Союзу, що голорний уряд У. Н. С. не буде приймати до відомости ніяких похоронних коштів по померших членах, коли ті кошти будуть вище ніж сто доларів. Така ж узгодилась Х конвенція У. Н. С. у Філадельфії. — Гол. Уряд У. Н. Союзу.

Д-Р К. ТРИЛЬОВСЬКИЙ НА «РОБІТНИЧІМ ЗІЗДІ» В НЬЮ ЙОРКУ.

На день 22. травня заповіджено в Нью Йорку «Робітничий Зізд». На цій шумно заповідженій зїзді було аж цілих 18 людей. Рішено оснувати «Українську Робітничу Партію в Америці», яка має бути соціалістичною й самостійною, себто незалежною від американської соціалістичної партії. По рефераті галицького адвоката і організатора «Січей», та посла до Державної Ради д-ра Кирила Трильовського повстали між делегатами дві партії. Вкінці рішено підпомагати добрими радами галицьку радикальну партію.

СПІЛКОВИЙ РУХ У ПАРАНІ.

У куритиській «Зорі» п. Микола Федик з С. Павлю містить статтю п. з. «З чого нам зачати», в якій радить заложити на удах кооперативне промислово-торгівельне товариство. Назва його мала б бути: «Перше руське кооперативне Товариство України в Курити!». Завданням його має бути зорганізувати всіх українських торговельників і промисловців у Бразилії.

письменство, це наша мова, а ете між собою місця для тих, до того мова мовлена устами українських віків. Це мова по-колінь аж з того часу, коли тохтос у віках заговорив про похід Ігорового полку і та мова не вгасає до днів, коли треба говорити для наступних поколінь про походи наших полків сьогодні. І хто з вас хоче, щоб саме тепер ми обірвали цю історичну довгу нитку нашої мови? Кажете, ніхто не хоче? Чому ж ви тоді не да-

Але хочемо ми, чи не хочемо, буде так, як бути мусить. Будемо далі говорити. За нас тепер і за предків в минулому. Будемо висувати вічно нові проблеми, кликати вперед і рушити наш духовий застій, бо саме таке, а не інше письменницьке приречення. А на зад з нього немає...

УВАГА! — НЬЮ ЙОРН І ОКОЛИЦЯ!

УКРАЇНСЬКЕ ЗАПОМОГОВЕ ТОВ.

«ДНІСТЕР»

відділ 361 Українського Народного Союзу

— влаштовує: —

ВЕЛИЧАВИЙ ПІКНІК В НЕДІЛЮ, 26. ЧЕРВНЯ 1949

В ПАРКУ MAPLE GROVE PICNIC PARK
46th and 160th Street, Flushing, L. I.

ПЕРШОРЯДНА ОРХЕСТРА

Парк відчинений від 10 години рано.

Вступ 65 цент. з податком.

DIRECTION TO THE PARK: From New York City: Take I. R. T. Subway to Grand Central Station, or B. M. T. to Times Square or Queensboro Plaza Station and change for Flushing Trains. Get off at Main Street Station, then take Rosewood-Jamaica-Hollis or Queens Village Bus No. 26 or No. 27. All Buses stop at the door. From Brooklyn: All "L" Trains to Queensboro Plaza Station. Then follow above directions.

ЛІТАЮЧА СЕНАТОРКА. — Так називають мисис Маргарет Чейз Сміт (друга зліва), що зістала вибрана недавно сенаторкою до конгресу в Вашингтоні за стейту Мейн. Вона добра журналістка. Теж добре говорить. Тому і запрошують її раз-у-раз з промовами до різних міст. Тому, що подорож відбуває звичайно літаками, зовуть її «літаюча сенаторка». Фотографію знято, як вона прилетіла до Вашингтону з Дітройту.

„Не той тепер Миргород“

Світ змінувся по-за ними: тепер їх — двоє. Він — зі стисненими до болю зубами, безрадний і нерухомий, мов кожна клітина його тіла була приречена, й той другий, який ще невидимий, але вже тут є, й зараз набере реальності людської болю. Той другий вийшов просто з портрета, що висів на стіні: спершу відчув його погляд самопевним прищурених очей, потім, той рухався кругами, мов жіночними, плечима, розправив на м'ясистіх ліцях губи й вуси й вже стояв напроці. В руках тримав тонкий, мов стилет, ніж. Цього разу з'явився цілком, як різник, і коли нахилився, наче всі цвіяхи розжарились — мільйон жарин тримає тіло. Різник розпочав свою роботу: легко й скоро провів йому ножем від грудей до низу. З сіро-синього грона тельбухів, як луна, виплила жовта нечінка. Тепер вже той не — різник, а — ворожит: зібраними до ліній очима він пильно приглядається до дечинки, інколи копирсє її кінчиком ножа — тоді можна було збожеволіти від того болю.

— Вроджений шовінізм, — за який час устала свідіагноза вусата гурія, — й нова сила з могутністю протуберанця піднесла й кинула його до пробурованої в землі діри: була одна думка — випхнути одне все до середини в спорожняву піхву черева; для печінки не знаходилась місця й вона тягла своєю вагою надірвані жили...

Потім наступило дзвінке мовчання неспитності й тіло було, як занурене до купелі сповненої безчуттєвою порожнечою, з тоді обережно, мов тихе шеняче скваліня, замалою в животі... Це вже був не кошмар — атак пройшов підчас сну й тепер треба захити тих порошків з морфієм. Запиваючи водою, пригадалось, що останнього разу — того тижня — його не кидали до діри, а лише ворожит досліджуваче шпортов печінку, не установив він тоді й свого викуку.

До ранку вже не спав професор української літератури Орест Трохимович Макух. Широко відкритими очима дивився на старий сволок своєї кімнати й тиснув разів повторював у думці одне важке, як свинець, слово.

— Це — кінець, — сказав він на голос і відчув зрясніле змимним потом чоло й неприємне слизке тіло; треба змінити білля. Лямпи не запалив — світла було досить від кинених місяцем на долівку віконних квадратів.

Назад до ліжка захотілось; накинув на плечі літній плащ, сів у фотель біля столу й задумався:

— Ще місяць тому йому в Києві лікар сказав: „Дьте до Миргорода, — певно вам допоможе, — всетаки миргородські радіоактивні джерела являються соціалістичним здобутком“, але операцію робити відмовився — „треба випробувати інші середки“. Й Орест Трохимович поїхав до Миргорода випробувати соціалістичний середник; і ось тут майже шотіяж — атак. Наближався неминучий, з математичною точністю передбачуваний, кінець.

Скільки ще могло б бути? Рік, чи більше. Що за цей час можна зробити? В університеті треба закінчити осінній цикл лекцій, скінчити розпочату „генезу впливів східної поезії“, на щось нове вже не вистачає сил. Від редагування журналів його пошав у суну. Хоч який він був гучним і лояльним по відношенню до влади — йому не

вірили й багато з молодих зробились на соціалістичнім Парнасі більш впливовими, ніж він. Вони вчили закони діалектики по студентських харчівнях між буряковою зупою на перше й пісними макронами на друге, так само, як вчили колись таблицю множення, й так само засвоювали: міцно й сліпо. Після того вже не заставоювались над „природою речей“; класики все вяснили — потрібно лиш повторити й пристосувати. А повторювати схоластичні догми й пристосовувати життя до них професор Макух не мів і не хотів, — блискуче зйшовши на професорську кафедру двадцятип'ятилітнім юнаком, всупереч всім законам діалектики, лишився на ній нерухомо на довгі роки; хоч працював, писав, друкувався. І ось зі своїми п'ятьма десятиками за плечима він ще парубок: про такі речі, як сім'я — не мав часу подумати. Радше думав, але між іншим, довгого зимового вечора, завши на людях замкнений в себе, — мрів тоді так, як марить мешканець північного кола про тепло тропічних країн. Але приходив день і мрія зникала, як зникала пошаву віра й надія в щось більше, важніше, звади чого жив і все це робив. Не припіла й очікувала слава, чи бодай ширше визнання; ця завідувачка з місцевої бібліотеки — одинокий і приймний винок: вона його знала, читала й, певно, шанувала. При першій зустрічі тоді, коли він гнаний безділлям містечкового життя зайшов до бібліотеки — вона його пізнала:

— Це ви написали „До джерел пізнання українського вертепу“? Мені сподобалось: стиль чаклуна над стовпцями згорілих тотемів, — але руки йому не подала й того вечора більше з ним не говорила.

Повертав тоді з бібліотеки засадженим рахитичними ялинками сквером імени того, що темним масивом бавонів там на перенесенні з кладовища мармурові п'єдестали, на якім колись над сумними березами й дикими рожами височів білий янгол, охороняючи ворота неминучого. Тепер цей, зодягнений в залізо-бетонний одяг, опертий на берельєф з колон і винограду, далеко відкинутою рукою показував шлях до майбутнього. Й у його тіні, нарисованій світлом близької зітхтарні, вперше припіла ця думка: тобто — досить! Чи варто улаштувати гонитву за фата моргана? Чи не час вже відійти? Скреслити всі турботи, забути труднощі, — відібрати від життя ще непізнані радощі й вітхи, таємнощі любови, — не секретарської, а ширшої, жертвенної: що в ім'я свого існування засліплено заглядає в очі смерті. Повторювати на заході життя ті хлопчачі дурощі, смак яких, як терпке яб-

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Погостімо подорожних.

Всім нам відоме, що починаючи від місяця січня 1949 р. до пристані в Нью Йорку приїжджають кожного тижня сотні українців зі скитальщини. Приїжджають молоді й старі, хлопці, дівчата різного стану та віку. Одні їдуть з родиною, інші самітні. Все одно — якби вони не приїжджали — всі вони змучені дорогою, виснажені скитальчими злиднями, а теж ослаблені морською недугою. Коли взяти до уваги, що ці люди приїжджають до висідання з корабля, астають часто в год. 4 вранку, їдять сніданки в год. 5—6, то заки вони дойдуть до місця призначення, деякі з них до-

локо, що здригає всім тілом, — скоштував і він. Якось ще підлітком хотів переконати серце свого першого кохання шляхотністю власних почувань і, щоб зникла дражлива усмішка з її вишневих уст, — тоді було так легко йти залізничними торами назустріч вогнистім сльозам паруючого локомотива й довити ту мить, що стоїть на грані життя й смерті й, з нервами затягненими до границі можливого, відскочити ошпареним і оглушеним завойовником кохання й вічності.

Може пізніше — та невідомо студентка й була єдиною потрібною в житті. Вона писала йому мрійні листи сповнені кохання й болю...

Поволі рухавшись, щоб не розполохати тіні минулих сподівань, Орест Трохимович завітав на столі ляпку. З нижньої шухляди вийняв деревну різьблену касетку сповнену пожовклими паперами, серед яких були старі дипломати, грамоти, приватні листи. Витяг пакуночок огорнений в газету — це листи від неї. В першому з них від прочитав:

„...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

...інколи я йду за Вами, й стаю під тими каштанами, де стояли Ви, й беру палий листок, й кажу: на нім стояв він. Одного разу я підійшла до Вас так близько, що від цієї близькості голова була сповнена дзвоном і тугою нездійсненого, й дивилась на вашу відбітку в величезній „букністичної книги“, й боялась, щоб Ви не піднесли зажушеної голови. Ви дивились на Грінченковий „Соняшний промінь“ там, у вікні, ми стояли разом і я була безмірно щаслива, й анала, що досить Вам піднести свій погляд і подивитись на мене — я розпочну говорити й скажу Вам молитву мого серця, таємничу гарячкової ночі. Але Ви обійшли мене, як невидимий манекін, а я лишилась ще довго стояти. Я купила тоді ту книгу й вклала в неї кілька малих з каштанів листків. Таким зажуриєм над вікном „букністичної книги“ й Вас люблю й образ цей пронесу через ціле життя...

слівно падають з ніг, особливо матері, які є змушені держати на руках дітей.

Представники ЗУАДК і Переселенного Осередка вже на самісі початку переселенної акції постановили давати харчі в залізницю або в порт, щоб піддержати на силі людей, перед якими часто є великий шмат дороги. Кожний раз, коли приїждить корабель, одна з представниць Переселенного Осередка привозить до порту канапки-сендвічі, олію і молоко. Це все роздається новим імігрантам перед висіданням на залізницю, або вже на залізницю. Варта бачити обличчя дітей і радість на їх змучених личках на вид сендвічів, а особливо помагачів. Щоб це далі продовжувати, Переселенний Осередок мусить мати гроші, які повинні зложити в першу чергу ньюйорські товариства і організації. Хоч переселення акція вже ведеться пів року і тисячі скитальників приїжджають найбільше до Нью Йорку, провідники ньюйорських товариств не взяли досі до уваги, що вони, як місцеві люди, повинні в першій мірі подбати, щоб у їх місті, цебто в Нью Йорку, погостили нових імігрантів при висіданні на американську землю.

Досі з власної ініціативи зложили на харчі такі ньюйорські товариства і громади: 1 від. У. З. Х. (самостійний) \$25; бізнесмен Платон Стасюк харчі вартості \$27; Марія Берків \$5; з забави в бігго влаштованої Жіночною Секцією Демократичного Клубу \$7. — Крім цього поодинокі особи по \$1: Е. Корнат, К. Барчерська, Я. Пляшовецька, М. Середня, А. Колтун, А. Качмар, А. Петров, А. Юзик, А. Грабовська, П. Горюшин і С. Літвора. — На цімі місці запитуюмо, хто наступний піде не на словах, але й на ділах за словами Христа, який сказав: „Голодного накормити! Всікі жертви слати до Переселенного Осередку на адресу: Ukrainian Reception Center, 11 East 7 St., New York City, або впрод до ЗУАДК в Філадельфії.

Марія Демидчук, голова У. Переселенного Осередка.

БОСТОН, МАСС.

Каристати з курсів англійської мови.

Інтернаціональний Інститут у Бостоні (190 BEACON STREET) оголосив літні курси англійської мови для початкувочих і тих, що вже дещо більше

ДО ВІДОМА ВСІМ ЧЛЕНАМ 194 ВІДДІЛУ У. Н. СОЮЗУ: Потім до всіх членів Т-ва „Свобода“, відділ 194 УНС, що членські вкладки треба вплачувати до дня 25-го кожного місяця. Вкладки побираю кожної суботи від години 1. до 9. ввечір під ч. 740 1st 9. вул. Нью Йорк. Тому прошу всіх членів сплачувати свої вкладки до означеного речення, а довгуючих членів прошу негайно вирішення залеглостей; а противним випадку буду змушений всіх суспендувати. — Односторонню прохання членів членів зборитися до філ. секр. у дуже пильній справі: тт. Михайло Вороник, Михайло Вігак, Юлія Денег, Микола Денег, Павло Луцький, Микола Марків, Катерина Нидак, Катерина Нидак, Теодор Питула, Юлія Ремец, Віллі Сидак, Діан Вігак, Стефан Гнатиниш, Петро Варків, Сем Денег, Василь Нидак, Мях. Демидчук, Діан Пайонковський, Ева Кіта, Антін Сидак, Марія Туркевич, Ольга Курек. (пл. ор.)

В. Никіфору, філ. секр. 194 від.

В. Никіфору, філ. секр. 194 від.

В. Никіфору, філ. секр. 194 від.

В. Никіфору, філ. секр. 194 від.

В. Никіфору, філ. секр. 194 від.

В. Никіфору, філ. секр. 194 від.

В. Никіфору, філ. секр. 194 від.

В. Никіфору, філ. секр. 194 від.

В. Никіфору, філ. секр. 194 від.

В. Никіфору, філ. секр. 194 від.

УКРАЇНСЬКІ ВЕТЕРАНИ ПРИГОТОВЛЮЮТЬ ПРАЦЮ ПРО ВКЛАД УКРАЇНЦІВ У ВІЙНУ.

Винипег. — У середу, 8-го червня, в залі Читальні Прохвни у Винипегу відбули Українські Канадійські Ветеранські сій провінційальний зїзд. Його відкрив доміняльний голова ветеранської організації І. Г. Карасевич. Промовляв

знають. Наука зачнеться 30 червня і триватиме 6 тижнів, двічі тижнево, у вітвірки та четвері, від 7:30 до 9:30 вечерами. Курси ці отворено спеціально для тих, що прибувають тепер з Європи. Українські скитальці повинні теж їх використати. Реєстрація відбудеться 21 червня в години 7:30 вечером в Інституті, адреса якого подана вище. Реєстраційна належитість \$1. За кожну лекцію платиться 25 центів.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Ще про Вечірні Освітні Курси.

В найближчих днях у школі О.О. Василіан (712 East 9 St.) будуть відкриті Вечірні Освітні Курси — з окремими відділами для дітвори, молоді і ших.

В останніх часах прибуло сюди багато дітей нових імігрантів, що вчилися у рідній школі, побудованій на трохи інших основах, як тутешня. Щоб вирівняти розбіжності та приготувати їх до нових умов, Учительська Громада, що об'єднує всіх педагогів і викладачів, задумує прийти з допомогою всіх молоді через постійні вечірні курси. Користати з них можуть також діти тутешніх українців, бо вчителі будуть давати пояснення з мови і історії України також в англійській мові. Учні й учениці європейських середніх шкіл, що не мали змоги поінчитись їх, будуть мати тут окремий середньошкільний відділ матуральний. Студенти та старші громадяни будуть мати спроможність слухати викладів професорів Українського Вільного Університету та гімназійних викладачів, як також записуються з правничими актами. Для цього буде відкритий курс високошкільного характеру.

Тому охочі повинні зареєструватися у зазначеній вище школі, починаючи вже від 18 червня (5—7 год. веч.), щоб можна було провести розподіл науки на лекції та окремі відділи. За курси, що будуть відбаватись у вечірніх годинах три рази в тижді, учасники платитимуть \$6 щомісячно.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

були: бувший греко-православний капелан о. С. Савчук, доміняльний секретар Іван Юзик та представник Українського Леґіону, ч. 141, Петро Українець. Співредактор „Опініон“ П. Юзик підкреслював вагу збирання матеріалів про вклад українців у минулу війну. Плянеться видати книжку, де були б подані точні дані про цей вклад. На зїзді вибрано провінційальний зїзд у такому складі: Голова — Петро Українець, містоголова — Петро Савчук, секретар — Петро Вах, скарбник — Михайло Кепрош, ексекутивний клен — Іван П. Новосад. Зїзд закінчено бенкетом.

ШУКАЮТЬ СВОІХ РІДНИХ

УВАГА: Зголошуючись на Розшуки до З.У.А.Д.Комітету прохаеться на початку листа доконче подати під яким числом в розшуках було надруковане прізвище особи, яка вас, чи яку ви шукаєте.

За списками чи адресами від скитальників прохаеться звертатись безпосередньо до ЗУАДКомітету, адресу якого, подано при кінці.

Зголошуючись на розшуки не забувайте вложити вашу жертву на покриття поштових і бюрових витратків та за вашої справи.

ГРУПА — ЛИСТИ ДО: 18,160 До громадян, братів Українців з с. Сухополя, Броди, допоможіть перебраться зі

Посмертні згадки

Для 22. травня 1949 р. помер у 69. році життя БАС ТОМА, довголітній член Бр. св. Володимирів, від. 139 У. Н. Союзу в Нью Йорку.

Покійний походив з села Сидихів, пов. Сокаль, Галичина. Похивав у змучку шестеро дорослих дітей і шестеро онуків.

Похорон відбувся 26. травня при участі родичів і приятелів а дому жалоби, 249 Washington St., на місцевій цвинтарі. — В. П. П. Заряд Бр.

Для 2. червня 1949 р. померла в 81. році життя НАСТЯ ПОТОЧНА, членка Тов. ім. А. Волчанського, від. 10 У. Н. Союзу в Аннолія, Конн.

Покійна роджена в селі Слаткова, пов. Ясло, Галичина. Була тихою вдачею. Подиждла в смутку дочку подр. Чергоник і онучку.

Похорон відбувся з похоронного заведення до укр. гр.-катол. цвинтаря св. Петра й Павла при участі родичів і знайомих, а відтак на цвинтар св. Петра й Павла в Дербі, Конн. — В. П. П.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.

В. Галина, секр.